

Почетак 2012. године обележила је кулминација српског аутошовинизма, који је након 5. октобра 2000. фактички постао део владајуће идеологије, када су га нове политичке, културне и медијске елите свесно или несвесно прихватиле као средство за трајно обезбеђивање западне хегемоније у Србији.

Почело је приликом обележавања 20 година Републике Српске – једине територије на Западном Балкану (укључујући ту и Србију) у којој реч „Србин“ нема пежоративно значење. Поред гнусних напада, омаловажавања и вређања који су хронично долазили од бошњачког и хрватског политичког естамблишмента, у шовинистичко негирање овог међународно признатог српског ентитета свесрдно су се укључили прваци тзв „Друге Србије“, подржавши једног од најжешћих дежурних пљувача по свему што је српско, који је о конкретном догађају написао, недвосмислено, јасно и гласно, да би разношење бомбом комплетног политичког и духовног вођства српског народа које се окупило на прослави годишњице био „цивилизациски искорак“.

Дакле, не ради се ни о каквом „ширем контексту“, него о директном жаљењу што експлозивом нису разнети Срби окупљени у Борику на прослави Републике Српске. Након почетног шока и млаке реакције домаћих медија и власти, с обзиром да се ради о помоћнику председника скупштине Црне Горе, скочили су аутошовинисти из Београда бранећи Николаидисову „слободу говора“ и згражавајући се што су поједини медији из Србије уопште писали о овом инциденту. А у протестној ноти Србије због наведене реченице, видели су, ни мање ни више, него „наставак хегемонистичких претензија Србије на Црну Гору“. Дакле, дотле је дошло! Директан позивање на убијање Срба је „уметност“ и „слобода говора“. А ми не смемо више ни да се бунимо што неко хоће да нас истреби, док се свако противљење убијању овог народа третира као „великосрпски хегемонизам“. И то, пазите, није реакција неке неоушастке организације из Загреба, то

Пише: Игор Марковић
субота, 28 јануар 2012 00:57

је реакција „Форума писаца“ из Београда чији се чланови сматрају делом „културне елите“ ове земље.

Ради се о новом, до сада незапамћеном, изливу мржње и агресивности према сопственом народу и држави, јер више не постоји говор мржње, терористички акт или план о фашистичком истребљењу српског народа који неће наићи на „разумевање“, симпатије и подршку одређених људи из тзв. Друге Србије, иначе рођених Срба.

Када дванаест година имате овакву елиту, шта онда можете да очекујете од обичног народа коме би она требала да буде узор? То смо могли видети на рукометним утакмицама наше репрезентације на Европском првенству које се одржава у Србији. Рукомет је један од најпопуларнијих европских спортова, у Србији можда потиснут успесима ватерполиста и одбојкаша, односно неуспесима кошаркаша и фудбалера, али још из бивше Југославије постоји традиција играња овог спорта и увек солидна репрезентација. Селекцију Србије, која је сјајно отворила првенство, „подржале“ су полупразне трибине београдског Пионира, иначе веома акустичне сале, у којој је атмосфера овога пута била као да се приказује балет „Лабудово језеро“. Питање је да ли уопште постоји европска држава у којој би подршка сопственој репрезентацији била на овом нивоу. Ако постоји, онда би се вероватно радило о земљи у којој је ретко ко уопште чуо за спорт и рукомет.

Аутошовинистички искорак и “гостоване” српске репрезентације у Београду

Пише: Игор Марковић
субота, 28 јануар 2012 00:57

